

[Helle Degn]

tagelse i samfundet for både kvinde og mand og for en mor og en far og for vore børn.

Tiden i forbindelse med barselorloven er også en sag, som vi ikke efter vor mening er færdig med at drøfte. I socialdemokratiet kan vi give tilslutning til, at der arbejdes videre efter 26 ugers barselorlov og efter det øvrige langsigtede perspektiv i børnekommissionens forslag. Manden må have en aktiv placering i barselorloven. Dette set som en næste fase i den ligestillingsproces, kvinderne satte i gang i 1960'erne og 1970'erne. I Sverige ved vi i dag, at der er prestige i at bruge sin ret til at have »pappaledigt«, og det kan vi også få i Danmark, hvis mændene må få del og vil tage del i ansvaret for familiedannelsen.

Hvem er det så, der kan gøre det bedre for børnene, og hvordan? Ja, centralt kan vi gøre det ved at indrette vores arbejdsmarkeds-, bolig- og daginstitutionspolitik til støtte for dem, som ønsker at have børn, og ved ikke at lade, som om børn ikke eksisterer eller er et helt privat anliggende.

Noget af det, socialministeren i sin redegørelse fæster sig ved, er børnekommissionens mange gode forslag om at etablere forsøgsordninger rundt omkring i landets kommuner med henblik på senere at ændre lovgivningen. Det ser jeg som en vigtig begyndelse til at skabe en egentlig familiepolitik, hvor målet er at få familien til at fungere.

Hvem kan gøre noget? Ja, i flæng kan jeg nævne kommuner, boligforeninger, lejerforeninger og naboen i nærmiljøet, hvor vi bor. I mange situationer kunne kommunerne godt aktivt tage fat på at vurdere deres egne tilbud til børnene, og man kunne finde mere rigtige løsninger og prioriteringer.

Jeg vil her nævne Farum kommune, som selv har taget fat. De har nedsat et opvækst-udvalg – eller en børnekommission, om man vil – som skal analysere de tilbud, der gives, de behov, der er for spædbarnet, for de 5–7-årige og for de 12–14-årige. Hvordan kan den enlige mor i Farum klare situationen med et sygt barn? Hvordan klarer de 5–7-årige deres skiftende livssituation, skiftet mellem daginstitution, skole og fritidshjem, og hvordan klarer de 12–14-årige deres hverdag alene hjemme? Hvordan er disse børns familiesituation, det sociale netværk og de offentlige tilbud? Det analyseres, man laver lokale fotoudstillinger, og til sidst kommer man

med nogle forslag til nye løsninger. Vi må betræde nye veje. Vi kan også, det ser vi heldigvis fine eksempler på rundt om i landet.

Når der spørges om, hvem der kan gøre noget, kan der også hentes megen inspiration i det potentiale, som ligger i nabofællesskaber, ikke for at spare, som Hanne Reintoft negativt siger det i Politikens kronik den 8. oktober, men for at nå længere ud og for at finde mere rigtige løsninger. Hvis vore børn ikke får oplevelsen af tryghed, nærkontakt og tilhørsforhold, får dette store virkninger for børnenes følelsesmæssige, sociale, intellektuelle og kulturelle udvikling, af egen identitet og tilhørsforhold til samfundet. Derfor må man forsøge at skaffe midler til etablering af fælles faciliteter i nærmiljøet. Heldigvis sker der noget her i disse år med at dyrke kontakten til naboerne, gøre en indsats for hinanden, først og fremmest til gavn for børnene.

De børnepolitiske principper, som børnekommissionen lægger frem, kan vi tilslutte os. Barnets retsstilling må udbygges. Adgang til fælles forældremyndighed både ved skilsmisse og for papirløse og en udvidelse af samkvemsretten har børnekommissionen debatteret. De undersøgelser, justitsministeren nu har sat i gang om nogle af disse spørgsmål, afventer vi med opmærksomhed.

I spørgsmålet om revselsesretten har socialdemokratiet den principielle opfattelse, at det er krænkende at anvende vold som opdragelsesmiddel over for børn. Derfor ser vi gerne, at grænserne mellem vold og revselse bliver trukket skarpere op for at beskytte barnet. Hvis man bliver vred på sin nabo og i den anledning opsøger ham for at give ham en lussing, så vil man blive meldt til politiet og sikkert få en bøde for at have overfaldet naboen. For os er det ikke umiddelbart indlysende, at naboen skal have en bedre retsbeskyttelse end børnene i familien. Derimod er det nødvendigt at påvirke voksnes holdning til børn, så det ikke længere er acceptabelt at udøve fysisk revselse eller psykisk vold mod børnene. Opdragelse er også noget, man kan blive dygtigere til, hvis man vil, hvad man også må overbevise forældre om.

Det dalende fødselstal har været gjort til genstand for mange spekulationer. Om folks motiver ved vi for lidt, og derfor ser vi også mange forhadte konklusioner, hvoraf et par sikkert også vil blive præsenteret under